

Arrest

nr. 156 261 van 10 november 2015
in de zaken

- I. RvV X / VIII
- II. RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub I dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub II, die dezelfde verzoekende partij op dezelfde datum heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 18 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 september 2010 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij in kennis wordt gesteld op 6 december 2010. De motieven zijn de volgende:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2009 werd ingediend door :

M., N. (...)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te F. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het Nationality Certificate kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II G 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn. De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.”

1.3. De gemachtigde neemt op 15 september 2010 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onder de vorm van een bijlage 13 op 6 december 2010 aan verzoekende partij betekend. De motieven gaan als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie-en asielbeleid

Meegedeeld op 15.09.2010

wordt aan M., N. (...)

geboren te F. (...) op (...)

van Bangladesh nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 06.01.2011 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Verenigde Koninkrijk, Roemenië, Cyprus, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije,

Malta, Polen, Slovenië, Slowakije, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

-De betrokkene verblijft in het Rijk zonder vereiste binnenkomstdocumenten volgens artikel 2 van de wet:

Geen geldig paspoort en visum (wet 15.12.1980 – artikel 7.1.1°)

indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de samenhang

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier – en meer bepaald de redactie van beide beslissingen –, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd door het feit dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, uitdrukkelijk instructies geeft aan de burgemeester van de Stad Brussel om door afgifte van het model van bijlage 13 de verzoekende partij kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde waarbij haar een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De op 6 december 2010 betekende bijlage 13 vermeldt dat het bevel wordt gegeven in uitvoering van de eerste bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2010. Aldus blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijfsmachtiging de basis vormt voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit blijkt de verknochtheid tussen deze beslissingen.

De samenhang wordt verder bevestigd door het feit dat de twee bestreden beslissingen werden betekend op dezelfde dag.

Bovendien blijkt de verwerende partij naar aanleiding van de huidige procedures slechts één administratief dossier te hebben neergelegd, waarmee zij andermaal zelf de samenhang tussen beide zaken erkent.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

4. Onderzoek aangaande de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (zaak *sub I*)

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht het middel als volgt toe:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2. Verzoekende partij diende per 18 december 2009 een regularisatieaanvraag in die werd afgewezen omdat verwerende partij oordeelde dat de identiteitsdocumenten niet beantwoorden aan de voorwaarden van haar omzendbrief van 21 juni 2007 in het bijzonder paragraaf II.C. 1-b dat stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn.

Verzoekende partij motiveerde nochtans in de zin van voormelde omzendbrief de redenen van afwezigheid van enig vereist identiteitsdocument in de gepaste rubriek van de het elektronisch aanvraagformulier dat door verwerende partij werd aanbevolen om te gebruiken bij de regularisatieaanvraag. Zij verantwoordde letterlijk als volgt:

(...)

Verzoekende partij heeft bovendien van zodra als mogelijk haar paspoort aangevraagd (zie stuk nr. 2) en bekomen (zie stuk nr. 3).

Verzoekende partij beschikt daarom wel over het vereiste paspoort m tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt en heeft minstens een valabele reden opgegeven waarom zij niet eerder andere identiteitsdocumenten kon voorleggen.

De bestreden beslissing kan daarom geen steun vinden in de feiten en houdt bovendien geen rekening met de redenen die verzoekende partij opgaf ter rechtvaardiging van haar regularisatieaanvraag en afwezigheid van paspoort en/of identiteitskaart. Schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk een rechtvaardiging gaf van het feit dat het voor hem onmogelijk was om een identiteitsdocument in België te bekomen, m.n. omdat hem nog geen DVZ-nummer werd toegekend.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de stukken 2 en 3 van zijn verzoekschrift, waaruit blijkt dat hij inmiddels een paspoort aangevraagd en bekomen heeft.

Hij meent dan ook dat zijn aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard en dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 15 september 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de Wet van 15 september 2006.

In de bestreden beslissing werd er gesteld dat een nationaliteitscertificaat niet gelijkgesteld kan worden met een identiteitsbewijs zoals genoemd in voornoemd artikel.

Uit artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980 blijkt immers wat volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.*

[...]”

In de bestreden beslissing werd verder verwezen naar de omzendbrief dd. 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering inzake het verblijf van vreemdelingen, waarin het volgende wordt bepaald:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, kon verzoeker niet hebben voldaan aan die bij wet en omzendbrief gestelde voorwaarde.

Verzoeker verwijst verder naar de stelling dat hij wel degelijk een rechtvaardiging gaf van het feit dat het voor hem onmogelijk was om een identiteitsdocument in België te bekomen, doch de bewering dat hem nog DVZ-nummer werd toegekend kan bezwaarlijk aanvaard worden als een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van de voorwaarde om een identiteitsbewijs voor te leggen.

Uit niets blijkt derhalve dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker heeft geen geldig identiteitsdocument voorgelegd, noch een geldige uitleg die hem van deze verplichting vrijstelt. Derhalve werd terecht beslist dat de aanvraag onontvankelijk was.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat verzoeker de argumenten kent waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, vermits ze worden aangevochten en becommentarieerd in het verzoekschrift.

Derhalve werd voldaan aan de motiveringsverplichting.

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RW, nr.10.529, 30 augustus 2007)

"Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007)." (RW nr. 10.799, 29 april 2008)

"Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (RW, nr. 10.799, 29 april 2008)

Het loutere feit dat verzoeker thans een paspoort voorlegt, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat nu hij dit document niet overmaakte ter staving van zijn aanvraag.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd genomen.

Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet gegrond."

4.3. In haar repliekmemoirie verwijst verzoekende partij naar het inleidende verzoekschrift. Zij volhardt in de argumenten die zij heeft aangebracht in haar inleidend verzoekschrift.

4.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet

zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).*

4.7. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

4.8. Verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging *“in de zin van voormelde omzendbrief de redenen van afwezigheid van enig vereist identiteitsdocument in de gepaste rubriek van de het elektronisch aanvraagformulier”* heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoekende partij echter geen rekening gehouden met de redenen die zij opgaf ter rechtvaardiging van de afwezigheid van een paspoort en/ of identiteitskaart.

4.9. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 18 december 2009, bij de rubriek *“identiteitsbewijs”*, het volgende heeft aangehaald: *“Verzoekende partij werd nog geen DVZ of nationaal nummer toegekend waardoor het voor hem op het ogenblik niet mogelijk is om enig ander document te kunnen voorleggen dan stuk nr. 1 zijnde een attest van nationaliteit”*.

4.10. Hoewel het bestuur niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat de opgegeven reden, zoals vermeld in punt 4.9., in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom dit argument niet werd aanvaard als geldige uitleg waarom verzoekende partij in de onmogelijkheid zou verkeren om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande enkel het volgende: *“De aanvraag ging niet vergezeld van (...) noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...) De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.”*

De Raad ziet niet in op welke wijze dit een afdoende motivering vormt voor wat de specifiek door verzoekende partij opgegeven rechtvaardiging waarom zij geen enkel ander document kon voorleggen dan het *“Nationality Certificate”*, zoals vermeld in punt 4.9. Er kan uit deze algemene motivering niet worden afgeleid dat de gemachtigde rekening hield *“met de redenen die verzoekende partij opgaf ter rechtvaardiging van (...) afwezigheid van paspoort en/of identiteitskaart”* en dit in de besluitvorming betrok, noch kan hieruit worden afgeleid waarom de opgegeven rechtvaardiging niet als een geldige motivering kan worden beschouwd die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

4.11. In de nota wordt opgemerkt dat de bewering dat verzoekende partij nog geen DVZ-nummer werd toegekend, bezwaarlijk kan worden aanvaard als een geldige motivering die toelaat haar vrij te stellen van de voorwaarde om een identiteitsbewijs voor te leggen. Dit betreft evenwel een *a posteriori* motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing dienaangaande te herstellen.

4.12. Nu in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd waarom de bij de aanvraag opgegeven reden waarom verzoekende partij geen identiteitsdocument kan voorleggen, niet kan worden aanvaard als een geldige motivering die toelaat haar vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, vervat in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, wordt de schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Het beroep aangaande de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (zaak *sub II*)

Onder het randnr. 3 werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde heeft beschikt over de door verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is aldus duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en het daarin vastgestelde motiveringsgebrek, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door verzoekende partij aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 6 december 2010, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES